

Puc dir sense que ningú m'insulti que el que vaig sentir abans d'ahir al veure per primera vegada els acusats del judici del procés asseguts al banc dels acusats va ser pena? També un cert cansament, potser reflex dels rostres dels acusats i del molt temps que fa que dura aquesta història, com si mai n'haguéssim conegut cap altra; i també desànim, com quan creus que t'has despertat d'un malson i intentes encendre el llum prement l'interruptor i al veure que no s'encén t'adones que en realitat segueixes dormint.

Mai he votat un partit independentista, ni tan sols nacionalista, i no sento cap afinitat per les seves

Al contraatac

Milena Busquets

Un judici

idees. Tinc amics molt amics que consideren que els presos haurien de ser a la presó durant molts anys i tinc amics també molt estimats que els han escrit cartes a la presó per animar-los i que fins i tot han donat diners a la causa.

No m'he barallat amb cap d'ells, no trio els meus amics segons les seves afinitats polítiques, desconfio una mica dels grupets en què tothom professa la mateixa ideologia. Mai he estimat ningú pel que pensava, sinó per com de bé pensava. I malgrat no ser especialment bondadosa, mai he desitjat que algú es podrís a la presó (a excepció dels criminals que exerceixen la crueltat contra éssers més dèbils i indefensos, animals i nens en particular, però ni tan sols

aquests tinc clar que s'hagin «de podrir a la presó»).

Indult o amnistia

Hi ha persones, amics, que ja estan posant el crit al cel davant la mera possibilitat, atroc segons ells, que després del judici, en algun moment de les seves vides (és d'esperar que abans que es podreixin), els acusats siguin indultats. Hi ha polítics (catòlics fins i tot) que juren que si arriben al poder mai els donaran l'amnistia (o sigui, el perdó).

No conec personalment els presos, vaig coincidir amb **Raül Romeva** una vegada en un dinar de Sant Jordi fa tres o quatre anys i va ser molt agradable. I aquell mateix dia em van presentar **Oriol Junqueras** i vaig

decidir demanar-li que es fes una foto amb mi per enviar-la a un dels meus amics *indepes*. No hi va accedir immediatament; em va preguntar amb amabilitat si la volia per criticar-lo o burlar-me'n. Em va sorprendre la pregunta i la ingenuïtat gairebé infantil amb què me la va fer. Li vaig assegurar que no (la veritat és que no em passaria mai pel cap demanar-li a algú una foto per després insultar-lo o burlar-me'n) i ens vam fer la foto.

No és cert que Catalunya s'hagi trencat i que les famílies ja no es parlin. Ha passat el temps, anys, ens hi hem acostumat, i parlem d'altres coses. Però estaria bé que un dia, abans que ens podríem tots, a l'obrir els ulls i prémer l'interruptor, s'encengués el llum. ≡

el Periódico de Catalunya

www.elperiodico.com

El Periódico de Catalunya, S.L. Tel: 93 265 53 53. Subscripcions i atenció al lector: 93 222 27 22. Atenció al punt de venda: 93 222 56 66. El Periódico de Catalunya, S.L. es reserva tots els drets sobre els continguts d'EL PERIÓDICO, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita. Difusió controlada per l'OJD. Any XXXVIII. Número 14.409. D.L.: B 36.860 - 1978

ISSN 1578-746X

14 DE FEBRER DEL 2019

Gent corrent

«Van veure el meu costat positiu i la vida em va canviar»

JOSEP GARCIA

¿Esperança o utopia? ¿És d'ingenus somiar un planeta millor, sense guerres, amb unes relacions humanes més sanes, sense violència física ni maltractament emocional entre les persones? Per Jacques Lecomte (Sainte-Foy-lès-Lyon, 1955), no és ni d'il·lusos ni d'ingenus tot aquest compendi imaginari. Només s'ha de mirar enrere i anotar els progressos que la humanitat suma, suggereix. Malalties erradicades, descens de la mortalitat, més esperança de vida... ¿No és suficient? No, però, en el camí que prossegueix, els èxits passats són la llum que aquest referent de la psicologia positiva no deixa d'esmentar amb xifres estadístiques que demostren que canviar de pitjor a millor no és cap fal·làcia. La seva vida n'és un exemple. Era un bala perduda, el van etiquetar com a *irrecuperable*.

— ¿Per què?

— Vaig ser un nen molt violent. Em consideraven un cas perdut. En l'adolescència gairebé vaig matar un alumne. Va estar en coma.

— ¿D'on procedia la seva violència?

— És la meua història personal, amb el meu pare, una gran història de resiliència en una infància molt dura en relació amb el comportament del meu pare. I em vaig convertir en una persona molt violenta. En el sentit de la còlera i la violència, li van dir a la meua mare que era irrecuperable.

— ¿Com va poder reconduir la seva vida?

— En el moment en què algú es va fixar en el meu costat positiu i no en tots els problemes que tenia, la meua vida va canviar.

Jacques Lecomte

¿El realisme és només territori dels pessimistes? En veu d'aquest expert en psicologia positiva, no. Ell parla d'optirealisme.

PER Carme Escales

— ¿Va ser un psicòleg o psicòloga?

— No. Primer va ser en una granja, entre vegans, anys 60, vida pacífica i comunitària. Després va ser a casa dels pares d'un noi de la meua edat, que encara viuen, i que van ser molt importants per a mi; es van fixar en el que hi havia de positiu en mi com a persona. Recordo la primera vegada que vaig ser a casa seva; abans del dinar, durant i després, em van tractar com a un d'ells, conversant, va ser apassionant i s'interessaven per mi. Jo mai havia estat en una casa amb tants llibres. N'hi havia molts de psicologia.

— Sabem fer més espectacle de les coses negatives que de les positives.

— Només ens hem de fixar en els titulars de la premsa. I en els estudis que existeixen sobre la felicitat, molts menys que els que s'han fet sobre malalties.

— Però és normal. Les coses dolentes s'estudien per prevenir-les, tractar-les o erradicar-les.

— Sí, però tothom té un fons bo, centrar-se únicament en l'error i el càstig no construeix el canvi cap al bé. Hi ha molts exemples de canvis radicals de dolent a bo, com aquell gàngster a la presó que va acabar formant policies i jutges sobre conductes conflictives. Els problemes no se solucionen denunciant la gent, ni amb titulars alarmistes i negatius. El periodisme de denúncia és necessari, però falta un periodisme que expliqui contextos i solucions del que un dia va anar malament. Informar també és mostrar l'aspecte positiu.

— El seu terme *optirealisme* introdueix aquest canvi de paradigma, o sigui, que el realisme no només pertany als pessimistes. I que ser optimista no significa ser naïf.

— Optirealisme és la meua manera d'explicar que l'optimisme necessita partir de la realitat present per no caure en la pura il·lusió, però també necessita la realitat viscuda, dels canvis, les millores reals que ja són realitat. Per progressar convé inspirar-se en el que va millor. I l'optirealisme requereix acció. Sense decisió i compromís els canvis no arriben.

— El seu llibre *¡El mundo va mucho mejor de lo que piensas!* (Plataforma Editorial) arriba, doncs, com un bany d'optirealisme.

— Recull centenars de xifres, estadístiques i informes oficials que demostren que el món millora. No vol dir que vagi bé, però sí millor, i tenir en compte tot el que ha millorat ens permet creure que podem aconseguir nous canvis. ≡

gentecorriente@elperiodico.com